

До читачів живих і ще не народжених

У дитинстві я часто складав вірші уночі, вдивляючись крізь віконні шибки у небо, — воно завжди було зірковим, навіть у хмарну погоду. Я зрідка читав свої поезії батькам чи сестрі, але далі не поширював — почасти із сором'язливості, почасти тому, що з раннього дитинства був переконаний у моїх особливих взаєминах з літературою і боявся розбурхати власною творчістю велику і незнайому мені публіку, що існувала навколо невидимим океаном.

Моя готовність до публічності визрівала досить повільно. Слово «повільно» не несе тут критичного забарвлення, оскільки все, що має статись, стається саме тоді, коли потрібно.

Якщо тобі, читачу, буде затишно з моєю поезією і ти смакуватимеш навіть найпростіші фрази, схожі на цитати із записника чи телефонної книги, — ми в одному вирі.

Ті ж люди, які не ввійдуть у світ цієї книги, можуть класти її на ніч під подушку, щоб не боліла голова, підкладати до колиски, оберігаючи немовля від зурочення, тримати у помешканні для того, аби у всьому щастило. Якщо ця книга справді

матиме такий дивовижний ефект (перевірте), то це не через мене, а через ту силу, що є первинним джерелом поезії.

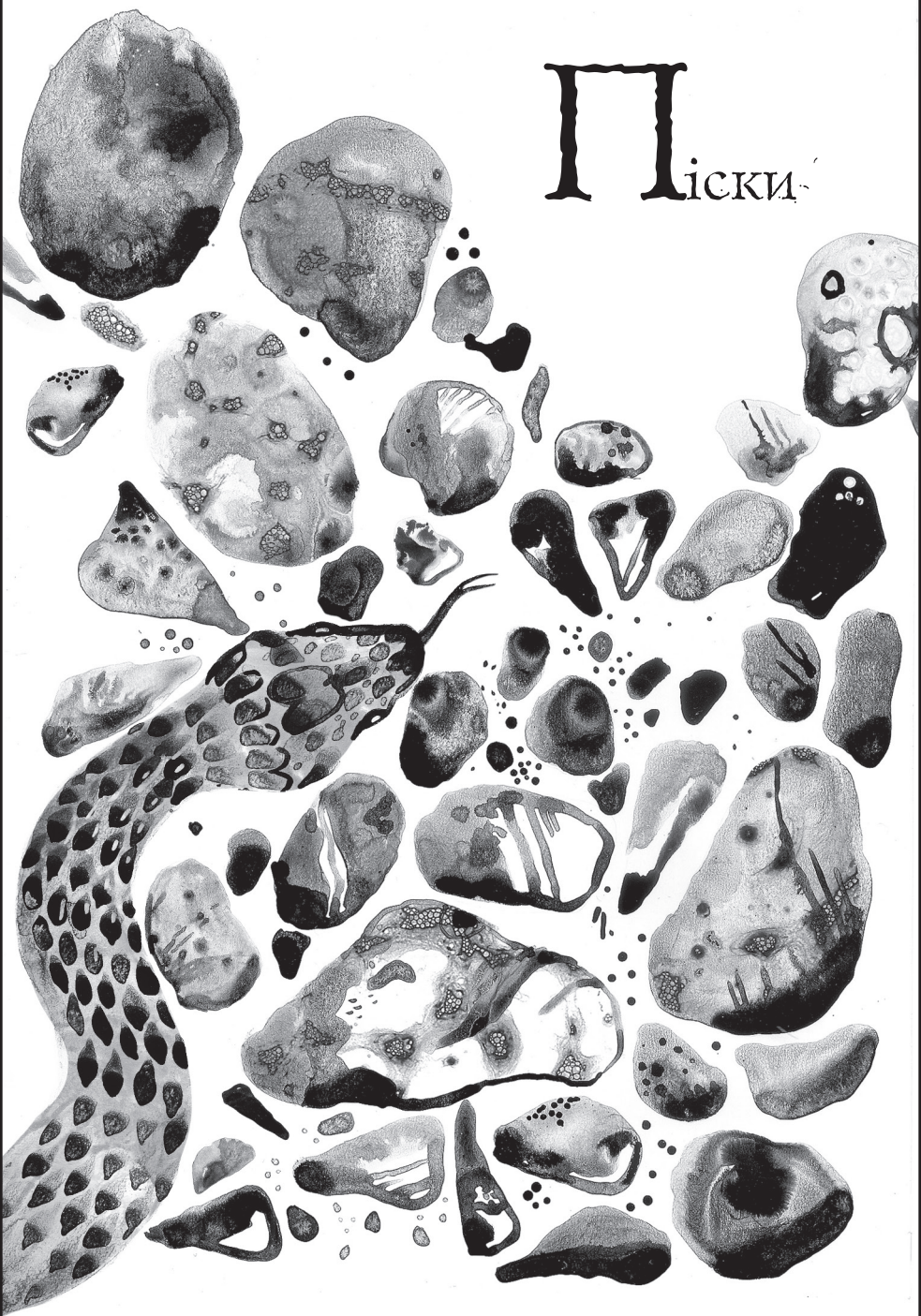
Ця книга має назву Вітербо, що можна тлумачити як коротку цитату із маловідомої пісні:

Вітер бо гуляє, косарі співають,
Місяць в синіх хмарах ранок доганяє,
Чути пісню в лісі, за широким плаєм,
Вітер бо гуляє, вітер бо гуляє.

Але більше я пов'язую Вітербо (наголос на середньому складі) із невеликим італійським містом на північ від Риму. Колись я приїду туди спеціально для того, аби продекламувати цю книгу для вас, читачі, — живі і ще не народжені. Коли мої слова стихнуть, слухайте далі — прикладайте до вух мушлі, горнятка та інші предмети, що творять об'єм, дивіться в небо і вслухайтесь, пригортайтеся до стовбурів дерев і слухайте, дослухайтесь до себе самих.

Мої співрозмовники, теперішні і прийдешні, а також ті, кому ніколи так і не дізнатись про цю поезію (таких найбільше), — я вас усіх люблю.

Піски

Піски Афганістану

То твоє тіло — як піски Афганістану,
Де насипи грудей, западини хребта,
Гладенькі дюни ніг, водоймищ чистота,
В очах твоїх спекотний день розтанув.

На синю, не обсохлу ще картину
Сіда метеликів сліпучо-біла зграя,
А в животі розпаленім згорає
Нічною квіткою видіння про дитину.

2011

Перехід

Скриплять розжарені піски
І дзвони сиплять дзвони
Ще скільки треба перейти
Ще скільки треба доповзти
До горизонту скону
Не треба більше порівнянь
Все ясно аж сліпуче
Це небо це пісок це я
Це горло цей язик цей я
І бутафорні тучі
З яких ні краплі ні сльози
Вони висять мов вата
Але ти тільки доповзи
До горизонту бірюзи
А там вже ляжеш спати.

2012

Спогад про літо

Літня світлина
На мому столі
Нагадує моря солоний смак
На губах, на долонях, твоєму чолі
Сонна музика хвиль примружено лине,
Пропливають легкі кораблі
Засмаглий юнак
Продає пахлаву
Слід від мокрого тіла
Ковтає нагрітий лежак
Кремом мастимо плечі згорілі.

2010

Я дуже хотів щоб почав лити дощ

Дарині

Я дуже хотів, щоб почав лити дощ,
Холодний, стрімкий, шелестливий, суцільний,
Що чорну блискучу бруківку полоще
В потоках бурливої піни.

І ось, сильний вітер піднявся з Подолу,
Колючий пісок вверх Узвозом погнавши,
Ударили дзвони, ніби на сполох,
Віддунивши в небі, немов в срібній чаші.

У попелі й золоті обрій синіє,
Тут ламаний спалах, гримить десь далеко,
І перші краплинки, легкі, наче іній,
Торкаються тіла і гасять в нім спеку.

І ось вона — злива. Суцільна, шумлива,
Бо вже не було більше сили терпіти,
Я йду прямо в дощ, безрозсудно-сміливий,
Крізь товщу води дрижить місто розмите.

2010

Пісок як зорі, море як вино

К. Д.

Білі піски
Червоне море
Білі зірки
Червоне вино
Сумним спомином
Як було
Як робились
Мої помилки
Твої помилки
Падає з гілки
Під вікно
Біла пелюстка
Яблуні цвіт
Майбутнім червоним
Шарам шле привіт.

2006, Чикаго

Геменіди

Середина грудня, в Алупці знелюднений берег,
Лише видно чайок голодних і чутно їх вереск,
Вже риба глибоко в загуслих смарагдових водах
І плюскіт води міря моря тамований подих.

На бурій пісок набігають холоднії хвилі
На чорному й сизому тлі піни розчерки білі
Із моря дме вітер солоний, вологий і сивий,
Я ночі чекаю, коли починається диво.

Клубочиться чорним туманом слинове безмежжя,
Й нічної фортеці встають антрацитові вежі
Два дзеркала — море і небо — обличчям в обличчя,
І множаться зорі у них, як відьомськії свічі.

На вежу найвищу відьмак підіймається босий,
І струшує зорі жовтаві, немов абрикоси,
Вони летять вниз навскоси, як підвітрені краплі,
А в морі видзьобує їх перламутрова чапля.

2013

Похорони Гали

І ось, вони їдуть в автомобілі —
шофер, Далі, Гала на задньому сидінні,
вдягнена у пелерини білі,
передранкове росяне видіння —
скляні очі, закинута назад голова
вони везуть її хоронити
в інше місто, як і хотіла,
землею пахнуть весняні квіти,
і білосніжні серафічні крила,
щоб пурхати у просторі могла,
Далі дарує їй, своїй Гала.

Немає ні сліз, ні прощального пафосу,
вуса, як завжди, геніально настромлені,
думки і фарби стікають до анусу,
гості похмурі, понурі, накормлені,
Фройда немає, але він незримо присутній,
завжди присутній, для форми і статусу.

Прощавай, Гала, прощавай, богине,
далі нічого не лишилося, лише дивитись в простір,
на горизонті піщаного пастельні вигини,
на зубасті черепа, збілілі кості,
прощавай, богине, і чекай у гості.

Пензель котом перекочується, набирає фарбу,
скільки ще з'їсти, скільки випити, намалювати,
горизонт піщаний найбільше вабить
надвечір, своїм спокоєм синюватим,
коли, відкинувшись в кріслі,
кидаєш палітру в простір,
в якому єдині — посмішка, крила і кості.

2012

Дерева, люди і
тварини

Поле і Кінь

Спершу глянемо на поле те
З висоти пташиного польоту.
Зелень степу, брунатна дорога,
Чорний кінь біля жовтого стогу.
Опустимось нижче — на рівень коня.
Він щойно пасся, тепер голову підняв,
Витягнув шию, напружився, жодного руху
Пульсує вена, на око сідає муха.
І про що він думає, той чорний кінь
Може те, що поле скрізь, куди не кинь,
Може те, що десь є прохолодний став,
А може, що кобили давно не мав,
А може, відчувши драглистість буття,
Він замисливсь над сенсом кінського життя?
Кінь трухнув головою і далі пасеться.
Дзижчить бджола, джміль гуде їй в терцію,
Живий теплий кінь. Підіймаємось вгору —
Дорога, стіг сіна і поле як море.

2011

Дерево і людина

Одна людина чимось подібна до дерева,
одне дерево чимось подібне до людини.

Коли людей стає багато,
вони втрачають схожість з деревами,
окрема людина з множини не схожа на дерево,
тому можна сказати, що у людській множині
кожна окрема людина
не є подібною до самої себе.
Із деревами все зовсім інакше:
кожне дерево і у множині
залишається подібним до себе,
кожне дерево і у множині
залишається подібним
до людини—
одної людини.

2013

Селянин плека з поросятка свиню

Селянин плека з поросятка свиню
вкладаючи працю і душу свою
щоб потім продати її за безцінок
капіталістам дикого ринку.

Спрацьовані руки складе на колінах
той селянин і зітхне, мов дитина,
в якої забрав забіяка конячку,
до того ж вписавши малечі підсрачник.

«Де справедливість, де, людоньки, правда,
бо ж тре копійчина, вона не завадить,
на зошити сину і жінці корито,
та й треба малих поросяток купити...»

2011

Один мій друг

Один мій друг
Жив у розщелині епох
Він пив мартіні і сивуху
Ховав коштовності у льох
Давно хотів я з ним зустрітись
Поговорити про епохи
Через які ночами він
Умів ходить як по канату
Хитаючись (бо п'яний трохи)
І вранці завалитись спати
Під світанковий неба дзвін.

Давно хотів, але не встиг
Задуло горе у сурму
Друг загубив свій оберіг
Його забрали у тюрму.

2011

Стів і Стів

Усе, що відбудеться потім,
тобі вже не буде важити.
Не для тебе будуть весни, Стіве,
не для тебе світанки і зливи.
Але поки ти живий і замружено слухаєш,
як проїжджає за шлагбаумом поїзд,
розрізаючи тишу,
твій друг, теж Стів, говорить, що треба кеш,
продай свій мотлох, бьюік, катер —
будь сміливішим!
Важать не гроші, важить процес
але будуть і гроші. Так — статки, кеш, слава
але щастя, друг Стів — то рибина вертява,
і сам ти — у нересті хирний лосось.
Усе поспішаєш, шукаєш чогось,
щоб, вкотре спізнившись, в порожнім партері
відчути останній юнацький оргазм
і вийти самотнім за двері.

2011

Бадді і Сурма

Монохромні світлини з крові і молока
кров — для темних відтінків,
молоко — для світлих плям.
Плем'я бадді п'є кров з молоком,
аби стати гладкими;
чоловіки племені сурма п'ють з брудних водоймищ,
аби їх знудило перед боєм.
Тіла кольору крові, зіниці кольору молока.
Чоловіки змагаються за жінок,
жінки обирають найгладших чи найспритніших,
переможці змивають з тіла кров, входять до жінок,
дають їм можливість розродитись
свіжою кров'ю і власним молоком.
Танці під червоним місяцем,
білі відблиски на тілах.
На знеможену Ефіопію падає молочний дощ.

2014, Львів

Лицейський стіл

Ігору

В ліцеї вухо покладу на стіл
Відчую, як мовчить деревина
По мертвих капілярах річних кіл
Перетікає в скроню сивина

Вже черговий підлогу підмітає
Дивлюсь на стіл, на ньому кінь, і вірші,
Уривки фраз, ключі до давніх таєн,
Що, вже забуті, плавають у тиші.

2011

Любов життя діти гроші

Сьогодні зайшов до друга
Він качав на руках малечу
Веселі зелені папуги
Сідали другу на плечі

Дивись який хлопець-рубаха
Лише місяць, а вже красивий
Я йому ставлю фуги Баха
Діти люблять такі мотиви.

А на сходах десь біля ліфту
Кричить батько у трубку сонний
“Ти тепер мені будеш платити!”
Дзвенять кроками стіни бетонні

“Ось, а син залишиться в тата
Напиши про це, Вітя, драму!
Йй на сина тепер начхати
І такі ось бувають мами.”

І вже мусили змерзлі летіти
Птахи геть, снігом все заповишено
Любов життя діти
Життя любов діти
Гроші.

2011

Старі шахісти у парку

Фішер помер,
Каспаров пішов,
Карпов ще грає.
Єльцин помер,
Кучма пішов,
Путін всіх грає.
У парку, серед обдертих столів,
Подвійних годинників кляцкіт лунає.
На лисини світить
Сонце осіннє
Запахи, зміна сезонів і діти
Зв'язують «було» і «нині».
Вчорашнє стебло обростає корою,
Коли ти виходиш з трамваю,
Той, хто щойно був поруч з тобою,
Одразу тебе забуває.

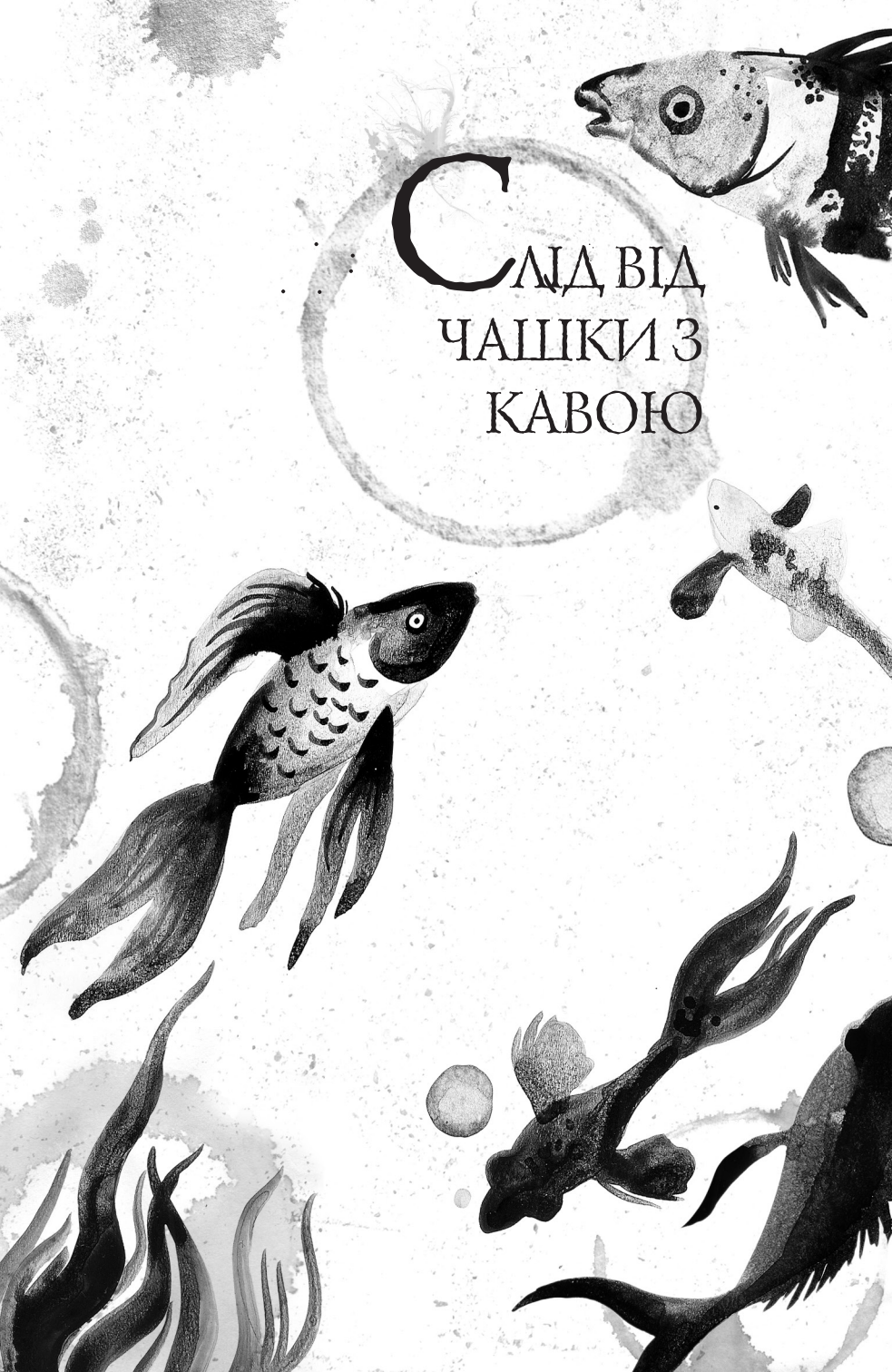
2008

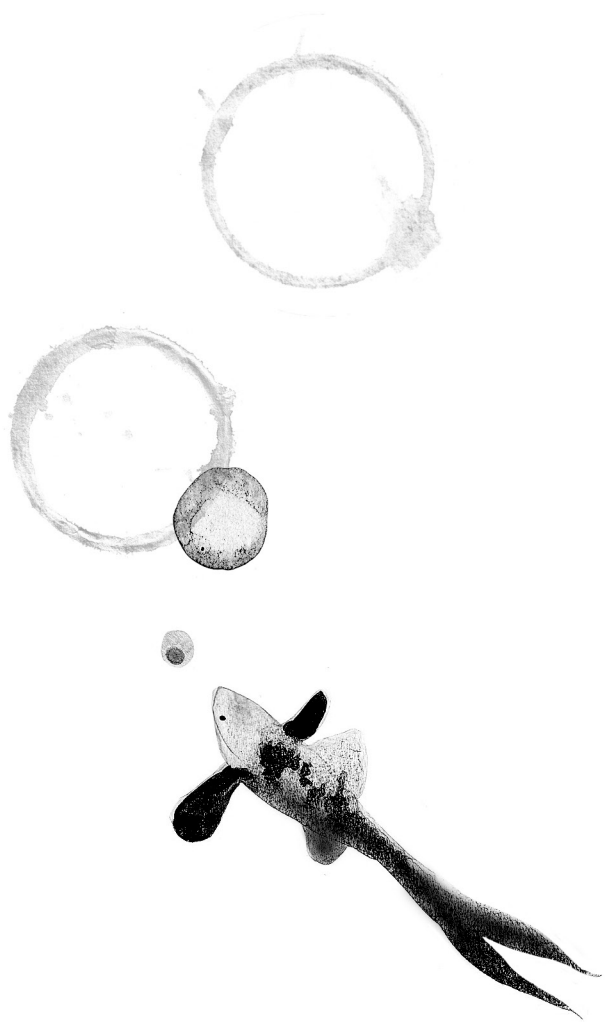
Розмова підслухана у поїзді

-Знаєш, колись не було інтернету,
Не було телевізорів, автомобілів,
Не було навіть світла на нашій планеті.
-Мамо, а що ж вечорами робили?
-Вечорами, дочу, горіла свічка,
І діти при ній читали й молились,
А мати дровами топила пічку
І в ній пекла хліб і все, що годилось.
-А ти була там? — Ні, це було давно
В моєму дитинстві уже це все було
Машини, ракети, комп'ютер, кіно
Хіба телефонів мобільних не було.
-А як спілкувались? — Писали листи
Клали в конверт, зазначали адресу,
І міг той лист тиждень чи місяць іти,
Не так це, як зараз писать есемеси.
Я в школі була, як з'явилися мобільні,
І ти може щось таке винайдеш, дочу,
Як виростеш й будеш розумна і сильна...
-Я, мамо, не хочу.

2012, поїзд «Київ-Дніпропетровськ»

СЛІД ВІД
ЧАШКИ З
КАВОЮ

Ностальгія за тим чого не було

Ностальгія за тим чого не було
А можливо було лише десь у снах
Як наприклад рука це все ж не крило
І доріг не буває на небесах.
Є коротка мить у вечірній час
На яку раптово спиняють хід
Думки люди вітер і весь каркас
Цього світу плавиться наче лід.
Ностальгія потому і тихий жаль
Відкривались каскадом усі світи
Тоді тіні найдовші й найтонша межа
За яку однак не вдалось зайти.

2010

Два дні

01.08.2011

Рейтинги очі горять швидше швидше
Більше більше треба бути успішним
Масний успіх блищить на губах, як розпорота риба
Долучайся і ти до гонитви біжи і підстрибуй.

02.08.2011

І цей день чимось схожий на той що був вчора
Видихати вдихати щоденна робота
Бо ж я дихаю навіть коли дуже зморений
Сонце серце легені на автопілоті.

2012

Швейцарське каміння

Швейцарське пастельне й охристе каміння
Нагрілось серед презелених луків
І знаки дорожні здалека блищали
Коштовними стразами. Кабріолет
Неквапно котився гірським серпантином,
Відкинувши голову, я споглядав
Як сонце золотить прогалини Альпів,
Як озеро синь набирає з небес,
І миті збігають у жолоб бездонний
По скелі тонким кришталевим струмком.
На західнім березі озера — кнайпа
Вітражне вікно, мідні ручки дверей,
І поки мені готуватимуть страву,
Я буду триндіти з високим порт'є
Про рибу у озері, базельські пляжі,
Північне Марокко, де він колись був,
І сонце гірське вигріває каміння,
І сферу небес видуває Складув.

2013

Юкатан

Я поїду на Юкатан
Ти поїдеш зі мною в зеленій спідниці,
На сонці колісні блищатимуть спиці
Ти будеш у великих авіаторах,
на губах виступатиме сіль
Ми поїдемо на Юкатан
Під зірками вслухатимемось в подихи моря,
Ти скажеш що море скрізь одне,
море без батьківщини
А я цілуватиму твою спину
Ти поїдеш на Юкатан
На обличчях зустрічних блищатиме день
Що б не трапилось з нами, коли б не прийшов
Час-хірург, що кладе свій мультанівський шов,
Відстань, зміни і час вже нічого не значать
Ми всі в одному блискучому вирі,
Що замкнений відносно Бога, а отже — незмінний
Поїхали, поїхали на Юкатан.

2013

Безжурно-веселий

Сніг лежить килимами,
Летять сніжинки в обличчя,
З неба сірого місяцем сонце прострілює,
Люди поспішають в щоденній гонитві
За чимось-хто-й-зна-його-чим.
Якщо зупинити когось з цих людей,
Спитати про сенс чи «навіщо це все»
(Питання, як ручка дверей у лікарню,
блищить від натертостей безліччю рук),
То в кращому випадку (тому,
якщо твій зустрічний — не злий, іронічний,
відкритий, й не дуже кудись поспішає),
почуєш, наприклад, що треба шукати,
творити, любити, радіти життю,
Вдивлятись у себе, долати, страждати,
Можливо, почуєш про Бога, гріховність,
Служіння і спокій в душі.
До мене підходить якийсь чоловік,
і каже: я теж про це думав серйозно,
любив міркувати про це час від часу,
і знаєш, я вже знайшов правду!
Ходім, поговорим про це душа в душу,
І вип'ємо трохи винця.
Я йду собі далі, безжурно-веселий,
Радію за того, в болоневій куртці,
Що віднайшов свою правду.

2009

Ажур

На свій день народження
поїхав до Умані.
Сидів у кафе
читав місцеву газету “Ажур”.
На останній сторінці
прочитав оголошення:
Картина “Ленін на трибуні” 0503813132, 7:00 - 7:40.
Якщо вам цікаво, дзвоніть у призначений час,
І можливо, саме ви станете щасливим володарем
«Леніна на трибуні».

2011

Із циклу “В цю мить”

Я сів на жовто-коричневе листя,
Спершись на стовбур пошерхло-ребристий
Зверху обриси чорні голих дерев,
А над ними — вицвіле небо.

В цю мить канадійський турист десь у Львові
Кинув кілька монет у картуз жебракові
Якому (про що, зрозуміло, не знає)
Він родич у п'ятім коліні.

Із циклу “В цю мить” (II)

Коли вже нічого не буде важити,
Ні радість, ні сум, ні предмети завмерлі,
Я зможу скляніючий простір розважити,
Випавши градом серед пустелі.

Прорвавши застиглий блакитний акваріум
Громом солодким, що пахне озоном,
Роздерши мовчання, як мертві гербарії,
Влетівши у дзеркало тиші з розгону.

...Хтось їде у поїзді. Краплі дощу
Стікають неквапно по шибці спітнілій —
В цю мить мандрівник раптом чітко відчув,
Що мав і колись іще матиме крила.

Із циклу “В цю мить” (ІІІ)

Дзвенить повітря сяйвом чистим,
Згорає сонце в кришталі
Весною пахне, але листя
Лежить вже жовте на землі
Минули дні зелено-сині,
Розтали в золоті осіннім.

В цей кришталевий день у парку
Вона і він зустрілись вперше
Він біля неї сів на лавку
Йї задумавсь, погляд в землю вперши
В цю мить його дружина мурка
В Анталії в обіймах турка.

2008

Слід від чашки з кавою

Коричневе коло на білім папері
І дині у небі відрізана скиба
Ніч, свіжий протяг, відчинені двері,
Час витікає так тихо, як ніби
В утробі, чи сні, чи глибокій печері
Гойдаються тіні на шибках вікна
Під протягом гулко закрилися двері
Десь пес закричав, потім знов тишина
У колі (оптичним прицілі) слова
Ніколи не треба казати ніколи
Стає прохолодно ніч скоро сплива
Світлішає кавове висохле коло.

2014

ВЕСНА БІЛЯ
ВОЛОДИМИРСЬКОГО
СОБОРУ

Весна біля Володимирського собору

На всю шир небес — щойно скупане сонце,
В блакитну загорнуте шаль.
На синьому тлі вугіль гілля малює,
Й на ньому — жовтаво-зеленії свічі
Травневого листя.

Червоні тюльпани
Так само палають, вогненні роти
Відкрили, здивовано дивлячись в небо.
Трава так шалено зелена, не знайдеш
Такої на жодному полі для гольфу,
На ній темні тіні, довгасті і рівні,
Від глянцевих стовбурів верб.

На банях собору розтоплене сонце,
Відблизкують тьмяно зсередні свічі,
Я бачу, як хрестяться люди на сходах,
І йдуть в прохолодний церковний півморок.
Не йду я туди, я дивлюсь на кульбаби
Жовтезні, як радість, раптова і дика,
Лягаю на землю, кульбаби шепочуть
Прадавні історії, ще з того часу,
Коли тут навідліг рубались мечами,
Трава тоді була так само зелена.

Ось чорний жучок на голівці кульбабки
А метрів за сорок від мене — машини
Сигналять і гуснуть в дорожнім заторі

Ніхто з водіїв не лишає машини
Й не йде милуватись цією красою.

2009

Літо

Розливає небо синє
Золотого сонця дзвін
По зеленій полонині,
В кожній квітці і стеблині
Виграває він.

В діжок глибині сріблястій
Мерехтливі циферблати,
Вже рожеве сонце, пастир
Веде коней напувати
В діжках вогко, темно й тихо,
Вечір з них туманом диха.

Усю ніч цвіркун співає,
Бо закоханий у зорі,
Річка плавні колисає,
Й мріє про далеке море
Над водою дмуха вітер,
Вербви довгі пестить віти.

Над лісами світла смуга
Провіщає сонця диск,
І птахів ранкова fuga,
І в заглибині від плуга
Росянистий блиск.

2007

Осінь у Скнилівському парку

Поїдем, друже, у жовтневий Скнилів
Де в небі риби нерестяться білі
Вологі землі родять дим осінній
І листя стелиться, як в косовицю сіно

Повітря там як перестигла диня
І кришталеві сфери дзвонять синьо
Злиняла білка пробігає хутко
Горобина горить червоним смутком

Пройде і зникне жінка із коляскою
Її підбори сонно так відляскають
Літак ще прогудить й нічого більше
Лиш сонце й листя золоту ллють тишу.

2013

Час-рибоптах

Де зараз гори — вирувало море
(Відбиток мушлі на стіні печери)
Час — рибоптах, амфібія, потвора
(На сцені Гамлет розглядає череп)
Час то пливе неквапно у глибинах
(Цвіркун, ніч довга, як язик корови)
То вирине і встромить дзьоб у спину.
(Кричить ранковий птах з роси і крові).

2014

Все ближче до зими

День сяє, як роса на кришталі
Горять червоні й жовті абажури
Цей листопад такий дзвінкий, ажурний —
Тонкий фарфор на плетенім столі.

Окремі фрази стрічних на дорозі
Летять в блакить і набирають сили,
Планує птах на нерухомих крилах,
Передчуваючи близькі морози.

До вечора гуляєм містом ми,
Вже темно — на Подолі чай гарячий,
Ти гладиш голову мою, кота неначе,
І день пройшов. Все ближче до зими.

2012

День

Сонця коровай
По рушнику лісів
Скотився і згорів.
Серце, давай
Цей день, що гасне,
Собі поясним.
Що день цей дав?
Що він забрав?
Чи я це знаю?
День блиск ножа,
Що наближа
Всіх нас до краю.
День теплий віск,
Хворосту тріск
У горні печі.
Для лісу день,
Для діда день,
День для малечі.
День для хвали,
День для хули,
День для кохання.
Для зради день,
Для лазні день,
Для обрізання.
День для сівби,

Для молотби,
День для спочинку.
Для церкви день,
Для цирку день,
І день для ринку.
На пеньку день
Розріза час,
Як ананас.
Та лезо “дзень”,
Впало за пень,
І день погас.

Капає вічність
З леза ножа,
Скибок космічність
Відобража.

2007

Коли я дивлюсь на фіолетові квіти

Коли я дивлюсь
На фіолетові квіти
Що сяють у низькому
Промінні сонця
Маленьких комах,
Що кружляють над ними,
І в сяйві вечірнім
Здаються золотими,
Я кажу собі:
Пиши про це
Але хіба ж це опишеш
І я кажу собі: дивись
Зараз і тут
Просто дивись на це.
Усе, що я можу сказати —
Цей світ прекрасний.

2011

Я лісом біг

Я лісом біг,
Зверху всміхався Бог,
Лив теплі краплі на сині опахала сосен,
Мокра дорога підосзви пестила босі,
В краплинах води
 промінь сонця
 озонову радість проносив.
Наша сутність і наша любов до землі
Це пам'ять про гори і море
Пташині пісні у ранковій імлі
Зелені карпатські простори
Квітневі листочки прозорі
І біля старого Собору
Підсвічені сонцем тюльпани.

Як воском розтане
Минуле, й років сталактити
Уже не даватимуть в зливу відчути цей щем,
Дорога у лісі, водою залита,
Обстріляна грому гарматами,
Нагадає той біг під дощем.

2007

БІБЛІОТЕЧНІ ДІВЧАТА

Море і жінка

Я хочу відчути це море всередині тебе,
Йодовані хвилі, що в горлі твоїм все сильніші,
Солоність води, галас чайок, розбурханість неба,
І на глибині — предковічну бурштинову тишу.

Бо море і жінка — магичнії витвори Бога,
Які зачаровують світ у дзеркалах світанків,
Вони містять плазму життя і загибелі роги,
До моря і жінки — найкраща й найдовша дорога.

2012

Небо у небі

Чорніють і піняться хмари в блакитному небі
Ти подивись лише вгору — там небо у небі
Як океанічні зірки опускаємось долу
Трава нам лоскоче лице й неба крутиться коло
Це все тут для нас, ми для цього, це небо у небі
І ми в цій траві в мокрих запахах і в цьому небі
Плач, шкір свої зуби, закрий свої очі, лети
У калейдоскопах небес циркулюють світи.

2012

Можеш робити все що захочеш

Роздягайся скидай з себе усе
Ми будемо відчувати вітер спинами
Нас він підхопить вгору понесе
Веселий і невпинний.
Ми закрутимось над містом над дощовими хмарами
Візьмемось за руки щоб було веселіше
Під холодних крапель дзвінками ударами
Стануть наші тіла за матраси пружніші.
Ми летимо просто й швидко ніби це сон
Можеш розкинути руки закрити очі
Можеш кричати дуріти хоч це й mauvais ton
Можеш робити все що захочеш.

2013

Три вірші про Інну

(1)

Інно,
Срібло й золото ніч розливає по чорному Бугу,
А ти в серці моїм розливаєш солодку тугу.
Інно,
Шоколад й очерет в твої легкії вплетені коси,
А ти вернеш від мене до Бугу кирпатий свій носик.
Інно,
Час усе забирає від нас, що нам близьке і рідне,
Та залишиться вечір цей нам, шоколадний і срібний.

(2)

Розквітають снігами черешні,
Хризоліт на деревах виблискує,
Я наш день, Інно, згадую перший —
Буг, п'янку твоїх стегон колиску.

(3)

Ти Інна, ти із Вінниці,
Оголена потилиця,
Високі гострі вилиці
І очі чорно дивляться.

Твій погляд — дзеркало жаги,
Твій стан тендітний, як сніги,
Пилок з гладенької ноги
Солодший східної нуги.

Ти винна ванна при свічках,
Розтоплений в екстазі страх,
Раптове і солодке ах,
Мадонна на моїх руках.

2013

Бібліотечні дівчата

Так можна з'їхати з глузду,
Дівчата,
Бо ви є усюди:
В кав'ярнях, метро, літаках,
Та особливо звабливі ви в бібліотеці —
Ваші ноги, підбори, сідниці, парфумистий пах
Пробивають мій спокій, мов ядра гарматні фортецю,
В найдальшій кутку я шукаю рятунку в книжках.

2010

Солодка зрада

Насолода від пінистих хвиль капучіно,
Від джазу, що в'ється неквапно, мов дим
Сигари, яку ти викурюєш чинно,
Розлігшись у кріслі під пледом рудим.

Тромбон прогудить нот пустотливих в'язку,
І зрада народиться в димі за мить
Буває солодкою зрада, мов казка:
Герой поскакав, відьма в злості харчить.

2007

Інколи, як опадає листя

Інколи, як опадає листя,
Сиплеться з ним і моє кохання.
Я гуляю вересневим містом,
Згадуючи наше розставання.

Плакала ти, був я незворушний,
Хоч у грудях тоскно так боліло.
Я любов, мов жовте листя, струшую,
Щоби знов вона зазеленіла.

2008

Вас любити усіх

А. С.

Я би хотів обійняти усіх людей
Поговорити з ними, пожаліти їх, пожартувати
Давати їм те, що вони хочуть —
Їжу, речі, вино, може — гроші,
Я б не оминув нікого — навіть злих, навіжених,
Я би обійняв їх усіх.
Та не стачить на всіх навіть хліба, і тому
Я тебе обіймаю, з тобою вечеряю, люблюсь
Я не можу усіх обійняти людей, але можу
Вас любити усіх. Попри все. Вас любити усіх.

2014

Сум

Вже ранок настав, дощ дрижить, хмари дихають,
Шумлива вода тече з думкою тихою,
Над сонною річкою стелиться дим,
Візьмемось за руки і в ранок ходім.

Я буду тобі говорити про вічність,
Про спеку любові і холод космічний,
Ми будемо думати й дихати в такт,
Долаючи вгору зволожений тракт.

Дивись на каміння, що точить ріка,
Дивись на стебло, яким крапля стіка,
Дивись на свій сум, що блищить, як фужер,
За мить він із дзвоном розіб'ється вже.

2013

Твої довгі ноги

Твої довгі ноги
Як дві довгі дороги
Якими іду я водночас
Руками, губами, очима
То заплющеними, то відкритими
Так піднімається равлик довгим стеблом
Вище, вгору, до запашних запаморочливих суцвіть,
У насичену спеку, у зелену хитку напівтінь,
До серцевини розкритого суцвіття,
Після якого лишається лише це:
Падати донизу. Летіти вгору.
Поміж твоїх довгих
Медових
Ніг.

2014

Перше й останнє

О. С.

Записую в своєму щоденнику,
Що маю зробити, до якого терміну,
Тримаю на ньому руку, наче на требнику,
Зараз я себе на нього виверну.
Чорне блискуче волосся не краще сірого зів'ялого
Про те, що все пройде,
 поетами списано сотні віршів,
Мільйони слів
 про це сказано за горілкою разом із «ну його»,
Хтось не запалився,
 хтось зотлів,
 хтось горить,
 хтось згорів.
Ми пливемо кудись усі разом, немов згряя
осетрів,
Разом зі світанками,
 місячними доріжками,
 купами сміття,
Обвиті ліанами днів, кілометрів,
Годин, сантиметрів, смугами невороття.
Але ти сядеш навприсядки, жіночна,
 і голова обертом,
Від ніг, від колін твоїх ніжних, вигину бюста,
І невловимий

(та знаю, що є він)
 пульсуючий запах твій
 Виринає серце з грудей
 і виламує пальці із хрустом.
 Зануритись в воду — це так, як зануритись в тебе,
 Хапаючи ротом солодку прозору вологу,
 милуючись стразами
 Синьо-зелених метеликів, що падають з неба,
 В калейдоскопи, наповнені сонця алмазами.
 Це є та мить, що об'єднує було і нині,
 Коли геть вже нічого немає, бо часу немає,
 Я розчиняюсь у вічності пінистій ванні,
 В щоденнику записи тепла вода розмиває.

2009

ВІРШІ
СЕВАСТОПОЛЬСЬКОГО
ПАРКУ

Вибух у метро

Дах потягу прозорий, з плексигасу
За морем — залишки старого Понту,
Червоне сонце в хмарах з діабазу
На лінії морського горизонту
Раптовий вибух, потяг йде під воду
Яка незвична і пряма дорога!
Сумирна і стривожена порода,
Чекають тихо всі на допомогу.
Вже падають, кружляючи, корали
На дах, горять сріблясті перли
На виході зі сну ти закричала,
Бо зрозуміла, що тут всі померли.

2011

Я покинув ту звичку юнацьку і прикру і все ж

Я покинув ту звичку юнацьку і прикру і все ж
Як диміли в бою вузькі бійниці замкових веж
Як скимліло все тіло і горло горіло вогнем
Втікачу у пустелі
Так мені це болить не відтяти ж те місце ножем
Кисле сонце сідає за обрій стрімким віражем
А я лізу на стелю
І загусле повітря мов ртуть опускається вниз
Змоклий місяць собі у хмарині шпарину прогриз
І я йду в чорне місто розбавлене світлом рудим
І не бачу дороги
Я вдихаю задимлену воду й видихую дим
Не купую води хоч засохло у горлі і тим
Сам до себе я строгий
Можна десь подзвонити і зняти покладливу блядь
Або в форуми влізти де тілом голодні сидять
Але там все чорніше й загусліше ніж у смолі
І все просто як просо
І тому ноутбук мій самотньо стоїть на столі
Я знімаю кросівки і наче орач по ріллі
По калюжах йду босий
І махати руками чи вити на місяць як вовк
Чи погладити мокру багнюку пестливу як шовк
І лягти просто неба забувши про холод і біль

Як на палубі в бурю
Знов проступить у спину землі та євангельська сіль
Та навряд чи принади яких там не було б весіль
Мої мрії ще збурять
Так і буду дурити дівчат і дурити жінок
Що чекають на той чоловічий і зважений крок
Що як зроблений змушують потім його з року в рік
Місяць й день пам'ятати
Я вже тричі за крок до останнього кроку утік
Побродити, втомитись, гіркий той розбавити сік
І лягти вдома спати
А як стану відомим все буде простіше авжеж
І у полі прекрасних охочих не видно вже меж
І не видно за полем
Та як втрачу я силу і втрачу бажання тоді
Бо біляві і чорні і русі шатенки й руді
Може краще вже з болем
Та із силою радістю смутком нечастих стрічань
І дівочих мінливих як дощ поривань і вагань
Що холодять мов дощ ну або наче дощ зігрівають
Ну а все ж збережи Боже тих які вірю що є
Що завжди бережуть у подружжі кохання своє
І до смерті кохають.

2011

Смерть Артура

Вже сонце червоне й гірке затікало в забрало,
Ворони воронкою в небі вечірнім кружляли,
Творили об'єм, підконтрольні невидимій силі,
Що креслила чорні спіралі пташиними крильми.

Дивився він вгору, розкинувши широко руки,
І вечір з птахами укупі народжував звуки,
Страшні і химерні, як співи вночі із криниці,
Він жадібно слухав і ширшали його зіниці

І каркання тут вже не грало ніякої ролі,
Бо музика жила в намотаних на об'єм колах,
Вечірньому небі і коловороті пташинім,
Що всотував воїна душу і мчав до вершини.

2012

Розчарування

Дівчата сиділи в кав'ярні,
І синьо-рожевий вечір
Димом надій примарних
Спускався на їхні плечі.

Тонкі шиї, масивні намиста —
Як завжди, слабкістю сильні
Вигини рук і кистей —
Мов лебедів танець весільний.

Обіруч тримають горнятка,
Сміху мед, іскри сиплять крізь вії
Усе у звичайнім порядку,
А хочеться так веремії.

Проходять хвилини, години
“Любить він, я ж його не кохаю...”
Розмова тече без упину,
Та зрештою все ж висихає.

Закінчено дружню забаву,
Цілушки в щок на прощання,
А на язиці — присмак кави
Й солоного розчарування.

2011

Що не діяла б ти — не втечеш покарання

І.Л.

Що не діяла б ти — не втечеш покарання
бо любов довготерпить, вона милосердна
із настояних снів, на блідому світанні
входить в сонне суцвіття напнуте осердя

бо не задрить любов, лиш закушує губи
в сойки вигуках, тіла пекучих метаннях
і карає любов усіх тих кого любить
з перших порухів і до судомних останніх

бо свого не шукає, а входить у нього
і собою своє знов і знов покриває
де межа точка зіткнення шепіт і стогін
де вино злитих тіл де розриви криваві

бо любов не заноситься, все переносить,
не спиняється, вірить і зла не готує
і немає кінця, і ніколи не досить
колисає кохає карає катує.

2014

Катання на каруселі

*...Лежить пес бурий на спині,
Мов на траві під сонцем грає,
Вже мухи повзають чорнючі,
Дощ лоскотливий накрапає,
Ошкірив зуби, мов сміється,
Але ж і запах цей триклятий
Здохлятини.*

Він був добрий, цей пес, і за те тепер тіло лишає
Чорним мухам, дощу, цьому дню, перехожим,
Піднімається пар над ранковим Синаєм,
В небі хмара на пса білосніжного схожа.

Птах у небі в морі спрут
Ось де мить і вічність тут
Старість юнь травнений сад
Бронетехніки парад
Щастя біль війна любов
Що минуло буде знов.

Непізнано, зв'язано. Є лише подив.
Ще вечір не скоро, забави веселі,
У грудях щемить перехоплює подих,
Від довгого раунду на каруселі.

2014

Старість

Чи є щось інше, ніж просто померти
Після бенкету прибрати сміття
Здебільшого ми боїмося смерті
Здебільшого ми боїмось життя.
Та є ще примара — старість ікласта
Не так страшна смерть, як ця відьма з клюкою
Що нас кислотою і попелом мастить
Подивишся в дзеркало — що ж я накоїв
Я німечним став, те згубив, тих образив,
І вже все не спишеш на молодість й дурість
Горять в голові колись сказані фрази
Клубочиться в дзеркалі сива похмурість
Це є той час, що надії хоронить
Це є коли вже не скажеш «а раптом»
Ніби й не сам на вечірнім пероні
Та вже ніхто не бере твою карту
Тільки й всього, що лишитись собою
Лишити посмішку душу і мову
Аж ген полетиш темною трубою
І знову...

2013

Не сумуй і не бійся нічого

Не сумуй і не бійся нічого
Все одно ти помреш дуже швидко
Час тече сонце руха по колу
Онде ніч — і вже сонця не видко
Ти помреш, перетворишся в зорі
У росу і гірчичне насіння
Не сумуй не жалкуй і не бійся —
Все одно де листок де коріння
Твоїх предків померлих спіралі
Фосфорують закручені в було
Час летить у фіалкові далі
І потоком його тебе здуло.

2012

Людство йде за водою

Я живу в цьому тілі
Торкаюсь його, відчуваю прозорість
Дебелисть, млявість, вібрації, силу,
Це тіло мені перед тим,
Як зйду в невагомість,
Це тіло.
Мене може мучити спрага, можу хотіти їсти,
Відчувати тривогу, щемкий свербіж хіті,
Біль, запах трави, чиїсь доторки чисті,
Сприймати цей світ щохвилини, щомиті,
Жити.
Моє тіло є фабрика взаємодії,
Взаємодіє воно із повітрям, водою,
Людьми іншими, що тілами своїми
Мене стверджують як частину сувою
І ведуть за собою,
Людство йде за водою.

2013

Пролетарський гімн

*Не позволяй душе лениться!
Чтоб в ступе воду не толочь,
Душа обязана трудиться
И день и ночь, и день и ночь!*

М. Заболоцький

Усе, що я маю — це просто робити роботу,
Щодня, щогодини, якщо я ще є чоловік
Дрочіння тілесне й духовне, розпуста й скорботи
Кров змелять на чорну муку і підсолений сік.
Робити, рубати — у цьому і доля людини,
Всі сумніви й млосність долати роботи ключем,
І після роботи щасливо розправити спину,
І кров відчувати, що чиста й гаряча тече.
Робота, мене віднайди, будь мені за коханку,
Ти — та, що мені найжаданіша і найскладніш,
Дай щастя відчути, тебе зустрічаючи зранку,
Наповнену вчасність, як в піхви застромлений ніж.

2013

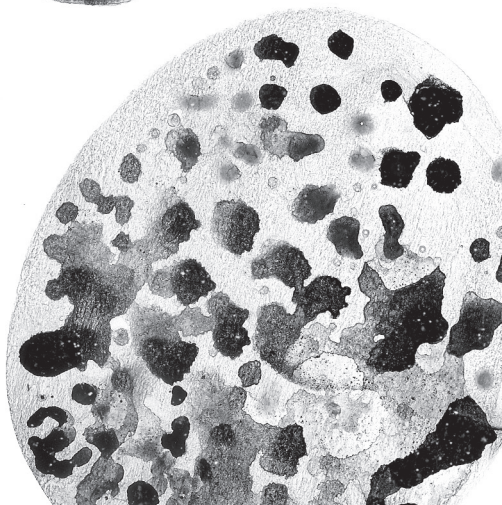
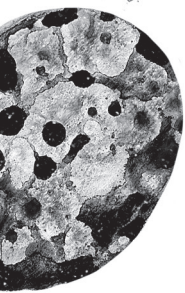
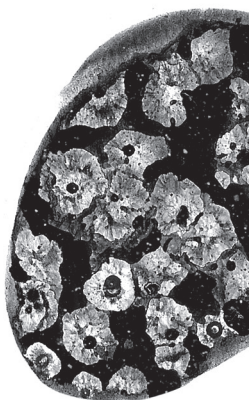
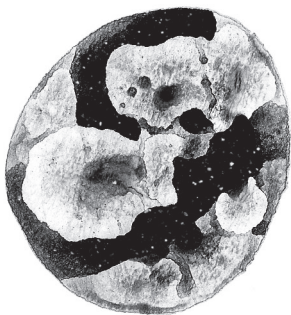
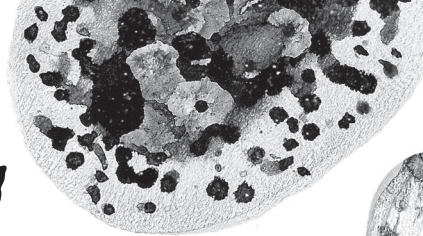
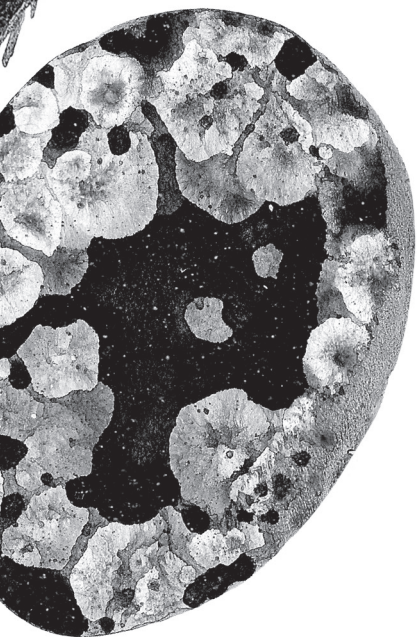
На могилі Івана Манжури

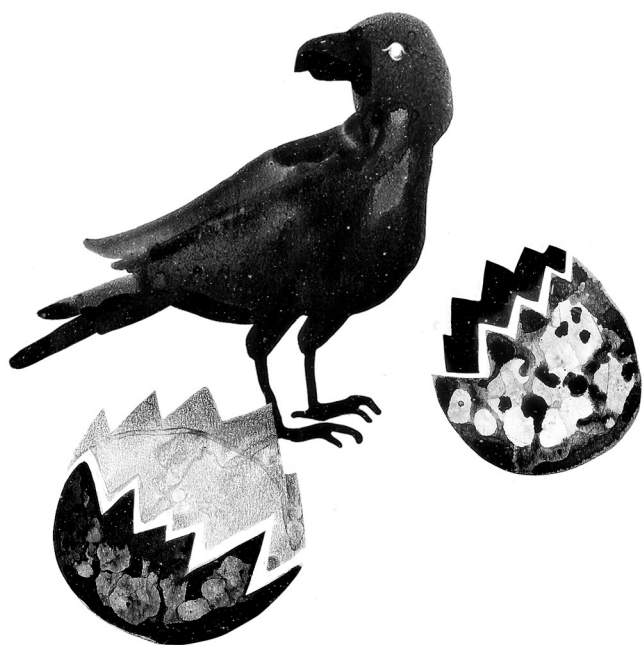
На могилу Івана Манжури
Я присів покурити, зажурений.
Десь птахи розмовляють у вітті,
Скрипить гойдалка і сонце світить.
Я приходжу сюди час від часу,
Коли сум мою душу пригасить.
Чоловік — це завжди частка світу,
Колихається вічність на вітті.

2013

Ейфорія...

Автостоп

Я поки що вдягнений в своє пульсуюче тіло,
І тому не можу пройти з точки А в точку Б
Просто пірнувши астральним потоком у вилам
Між часом і простором. Сферу небес
Обмежують ціни квитків плюс всілякі там збори
У розклад залізний закута залізна дорога
А я так хотів вже сьогодні побачити море
Попплавати в ньому або хоч занурити ноги
Бо січень на дворі. Виходжу ловити машину
Ще чорно у небі, рука з пальцем вгору як вудка
Тормозить задимлена фура, велика рибина
Хапаю рюкзак підбігаю застрибую хутко
Розмови з шофером повітря гаряче із печі
Підкидує часто бо вже розтягнулись ресори
На пляжі безлюдному скину із себе всі речі
Й таки попливу. Добрий ранок, холоднеє море.

2011

Море і ми

О.М.

Обцілювані морем, сонцем і бризом,
Ми дримаєм на палубі. Десь ізнизу
Там де дно морські зорі заряджені скати
У підводних рослинах і мушлях фрегати
Корабель — морський птах, його випнуті крила
Пробивають вогненні сонячні стріли
Не завдавши найменшого болю чи шкоди
На воді золоті аж до заходу сходи
Такелаж скрипить ямбами, чайки ген квілять
Б'ють у борт й розбиваються з плюскотом хвилі
Смуга жовто-рожева над стишеним морем
Сонце вже закотилось, ніч скоро вже, скоро

...Коли Шляху Чумацького бризне піна, ми
Задивимось в сяйво колісниць
До зір морських повернуті спинами,
До зір на небі горілиць.

2012

Я ліг на землю і дивлюсь на небо

Я ліг на землю
І дивлюсь на небо
Мені нічого
Більше не треба.

Не хочу спати
Не хочу їсти
Не хочу встати
Не хочу сісти.

Я міг би із другом поговорити,
Я міг би в театр на виставу сходити,
Підпасти під владу дівочих принад,
Злітати у Мінськ на травневий парад,
Або Чернишевського перечитати,
Або у задумі насіння лузгати.

Але я нічого не хочу робить.
Душа моя рада, що тіло лежить.

Я ліг на землю
І дивлюсь на небо
Мені нічого
Більше не треба.

2002

Велосипедні замальовки

(1)

Зранку, немов риболовні снасті,
«Зенхайзер»¹ розплутую, ставлю у вуха,
І ось воно, щастя: я музику слухаю,
Вітер веселий в обличчя дмуха.

(2)

Не важливий час ні далекі відстані
Я на ровер стриб і гайда до тебе
Так прямує шлюп до своєї пристані
Так хасиди йдуть до свого ребе.

2013

¹ Sennheiser – марка навушників.

Передчуття

*За хвилину до того, як з'явишся ти
Я тебе передчую
С. Жадан*

Відчути те, що буде сильний дощ
Уміють старі люди й ластівки
Неждана мряка й вітер серед площ
І жалібно гуркочучі шибки.

Відчути перші подихи весни
Уміє ліс, що мріє від пісень
Вночі грім сонний, ливень провісний
Й повітря золоті нитки удень.

Відчути те, як пророста любов
Вміє юнак, що під вікном стоїть
І пісня, яка лине знов і знов
І хвіртка, що відчинена скрипить.

2004

Накрило на крилах

Юрію

Залитий дощем і калюжами світла,
Що ллється крізь листя тремтливу вуаль,
Обметений тіней блакитними мітлами,
Одеський гойдається Пале-Рояль.

І хто є цей я, що сидить в цьому тілі,
І що є це небо, дерева, трава,
І сонця на опері патока біла,
І вітер, що вірш з моїх рук вирива?

Творцю всюдисущому вічна осанна,
Мене колихає на крилах буття,
Неначе просвітленого растамана
Блаженним є Боже твоє накриття.

2013, Одеса

Волошкова ніч

Волошкова ніч, квіти п'яні, а вітер вологий
Гойдає дерева у їх напівсні молитовнім
Повільне зітхання землі чують зрошені ноги
Я ночі дарую лице своє — місяць уповні.

Волошковий ранок. До лоскоту риба щаслива
Підстрибує вгору і з плюскотом падає в воду
Вже обрій рожевий, я теж як рибина та сливе
Пірнаю й пливу серед полесків сонця до сходу.

Тривке позіхання землі чують скупані ноги.
Іще один день, тобі дякую, Боже, за нього
Мені не розгледіти загадки створення світу
Мені досить жити, радіти, вмирати і жити.

2013

Створення світу

Ми у зорях колихаємось
У воді
Сміємось неначе зорі ці
-Привиди,
Що погасли ще мільйонів сто
Тому тисяч літ,
І тепер лише забарвлюють
Свого світла лід
У лимонні кольори
Й апельсинові,
В кольори блакитних споминів,
Срібних снів своїх
Зорі сплять, і в сні своїм
Посміхаються
В морі смолянім смарагдовім
Коліхаються
Сниться їм той самий сон
Що і завжди був
Як добром Господь світів
Вдихнув видихнув,
Засвітилися зірки,
Утворився світ
І згорнувся змієм (символ — цифра «нуль»)
Часу лабіринт.

Так якось гарно сонце світило

Т. Г. Шевченку

Так якось сонце гарно світило
Ти до покосів воду носила
Казала що з неба як з печі пече
І прихилилась мені на плече
Губи твої пошерхлі солоні
Ніжні пестливі твої долоні
Ми опустились повільно на сіно
Ти шепотіла що ще невинна
Я поспішав у омріяний рай
Ти зашарілась прохала стривай
Ласкавий неспротив і зойки лелеки
Ми в небо злетіли і впали далеко

В обличчя у скроні на зморене тіло
Так якось гарно сонце світило

2012

Вітербо

Д.О.

Це містечко має назву Вітербо.
Вітер у ньому може не лише
напинати білу білизну,
але і гнати жмури поверхнею жовтого неба
у яке птахи пірнають із вежі Кафедрального собору.
Перевернуті стільці на столах
чекають сидниць і сидничок,
столи під стільцями
чекають ранкової кави, галет і газет
на ганку припишклого будинку
(біла стіна, золоті цифри над дверима)
лежить великий круглий хліб у плетеній корзині
голий чоловік на балконі припалює цигарку
його жінка із зосередженим обличчям
йде на кухню смажити грінки
застигла стріла підйомного крану
над Кафедральним Собором
золота стріла на вивісці кафе «La Freccia»
підведені чорною жагою стріли твоїх очей
повздовжні стріли твоїх панчіх,
які ти вдягаєш лише заради цих стріл
бо ж спека переплітатиметься
із далеким звучанням саксофона
і жар твоїх ніг,

нагрітих повітрям,
лоном,
капроном,
перетікатиме у горла худорлявих чоловіків
чим ближче до присмерку,
зелених коктейлів,
зелених вечірніх очей кота,
що зараз спить під навісом кафе,
схрестивши передні лапи літерою «V»,
чим ближче до багатоголосся і сміху,
дзеленькання кухлів, виделок, ножів,
помаранчевих сонць ліхтарів,
вітрів піци, печені, парфумів, гвоздики,
кардамону, вина, простирадл, поту, мила і шкіри —
тим ясніше для тебе, що день Вітербо —
то все твоє життя.
Ти купуєш листівку із видом на місто,
надсилаєш мені,
вітер з моря доводить можливість наявності моря,
як листівка від тебе — можливість твого Вітербо.

2014

Ейфорія

Я кинув своє тіло на канапу
Неначе обважнілий мокрий одяг
Піднявся легко у літак по трапу
Моторів гул продовжував мій подих.
Літак — це я, прозорий, невагомий
Неначе кисень, я вдихаю простір,
Карпатський схил, з шкільних років знайомий,
Застиг внизу, неначе з фільму постер.
Зелений колір, жовтий колір, білий,
І вибух ейфорії в кожній хвилі
Ця Божя музика, що ллє з усіх об'ємів,
Ми з янголами світло й простір п'ємо.

Та зрештою, вернувся я до тіла
І знов вдягнув важкий брудний кожух
Носити ще його, допоки сили,
Стирати вщент його на прах і пух
Аж поки не лишу його востаннє
В Карпатах сонячно, на схилах сніг розтанув,
Так само сонячно над Базелем, Ченнаєм,
З усіх об'ємів музика лунає.

2014

Plichi

Нас вже більше нічого не парить

Нас вже більше
Нічого не парить
Ми завтра вдвох
Відпливаєм на острів
Де море пальми
Краплі стікають
По вигинах тіла.
Рожевий світанок
Альбатроси у небі
Я цього так хотів
Ти цього так хотіла
Завтра зранку
Вітер напне
Наші білі вітрила.

Приспів:

Візьми з собою компас
Візьми з собою ніж
Візьми секстант візьми гітару
А гроші вдома залиш
Ми будемо збирати
На дні морським корали
Щоб потім грати ними в шашки
В нашому бунгалло.

Нас вже більше
Нічого не парить
Вітер солоний
Остудить нам скроні
Зірки дадуть знати,
Що вже нам нікуди
Не тре поспішати.
Світанок над морем,
Вогненні розливи,
Пливем просто в небо,
Мов Будда щасливі,
І ось вдалині ліс, пісок, гори гострі —
Це видно наш острів.

Приспів:

Візьми з собою компас
Візьми з собою ніж
Візьми секстант візьми гітару
А гроші вдома залиш
Ми будемо збирати
На дні морським корали
Щоб потім грати ними в нарди
В нашому бунгало.

2009

Ігнатій Лойола

Ігнатій Лойола
Любив жінок
Ігнатій Лойола
Любив війну
Носив Лойола
Лавровий вінок
Чужу вночі крав
Лойола жону.

Приспів:

Холла олла
Лойола
Алебарда піднята
Красуня гола
Ішов ти на неї
Сміливим походом
Й оволодів
Кохання кодом.

Ігнатій Лойола
Пізнав життя
Розгриз Лойола
Його горіх
В серці Лойола
Відчує каяття

Він усвідомив
Що жити так гріх

Приспів:

Холла олла
Лойолла
Ти вийшов з Сансари
Вічного кола
В головій твоїй сяє
Небесне світло
Ти день і ніч
Проводиш в молитвах.

2008

Перстенюк

Бовкнула вода
Легким камінцем.
Лише бовк — і все
І усе з кінцем.

Осінь вже прийшла,
Листя шелестить
Капає з кори
Літа оксамить,

Ти стоїш сумна,
Дивишся в блакить
Вітерець легкий
Скроні тріпотить,

Перстенюк, що я
Дарував тобі,
Деся лежить на дні,
В синій глибині.

2010

Чорна смуга, біла смуга

У мене є дівчина,
У мене є друга.
То чорна смуга,
То біла смуга.
А біла смуга — вона худорлява,
А чорна смуга — вона кучерява.

Якби я знав, куди я пливу.
Для чого я тут, для чого живу.
І добре б життя по правилах вести,
Щоб відповідальність був взмозі я нести.

Я зошита візьму, як Левко Толстой,
І опишу свій життєвий устій.
Що мушу робити, і чого не мушу,
Щоб не загубити безсмертну душу.

Та тут ще знову проблема ось ця:
Уже як іти, то іти до кінця.
А Біблії тези в кіно обсміяли,
Й мислителі різні дискредитували.

2010

Мотиваційна пісня

(1)

Хто ти
Скажи
Як ти
Прожив
Чи ти став
Ким стати хотів
Мріяв
Літав
Серцем
Співав
Чи ти мрії ті не розгубив.

Приспів:

Ти візьми себе в полон
Але скрізь себе пускай
Якщо ти не Аполон
Все ж Венери пошукай

(2)

Ти жив
Як жив
Не так
Як хтів
Не так
Як в серці малював
Шкода

Чогось
Що не
Збулось
Що в дитинстві мріями плекав.

Приспів:

То чому ж не робиш ти
Перших кроків до мети
Не піднімеш очі вгору
Тільки ходиш все по колу

(3)

Ти згадай
Як міг
Ти збиватись
З ніг
Біжучи до лісу за селом.
То була
Мета
Сила й простота
Ти знав хочеш в ліс й крізь хащі ліз.

Приспів:

То ж роби завжди як хтів
Мріяв хтів значить зумів
А якщо чогось не вийде
Воно в іншій формі прийде.

2009

Емігрант

Білим степом котить літо
А селяни вже скошили жито
Річка ген за небокрай,
Україна прощавай
Прости,
І нехай тобі щастить.

Міста шум і пил доріг,
Я старався та не зміг
Бути твоїм сином до загину
Біле небо жовтий шовк,
Я кричав тоді замовк
Про те що я врятую Україну.

Я не зміг тебе спасти,
Ти зrekлась мене вести
До небокраю, до мого загину
І більше я не вірю в Україну.

Ось тепер я емігрант,
І у цьому мій талант
Мною друзі себе дразнять,
Дехто лає — більшість заздять

Я поїхав назавжди,
Ти тепер мене не жди
Білим молотом б'є сонце
Й світить моїм сину й донці.
Їм уже не знати того болю білих днів,
Ім уже не бачить емігрантських білих снів
Я навчу їх мови і пісень про козаків,
Хай вони полюблять, те що я любить не смів.

2007

Гортина

(пісня для народного жіночого хору)

У неділю вранці
Конопель косила
Тісто місила
Калачі ліпила
Та все з медами
І із коноплями

Приходили гості
Грали у кості
Калачі ковтали
Квасом запивали
Коноплями потім
Те все шліфували

Десь вже вночі
З'їли калачі
Фільозофували
І на лірі грали
З конопель хмаринки
У небо пускали.

2006

Зранку встаю до сонця

Зранку встаю до сонця
П'ю зелений чай з лимоном
Ще місяць на небі світить
Пада дощ на місто сонне.
Сплять в коробках навпроти люди
Три під'їзди квартир сто сорок
Скоро їх будильник розбудить
Бо робочий день вівторок.

Приспів:

Вийди до морів
До зелених хвиль
В гори піднімись
Не жалкуй зусиль
В лісі поблукай
В небо подивись
Там ти знайдеш рай
Що був на землі колись.

В цьому місті разом живемо
Воно збило нас до купи
Воно нас в свою систему
Вкручує мов шурупи
Я не знаю точно що буде
Через років шість в цьому місті

Але людей тут напевно
Буде більше тисяч на триста

Приспів:

Вийди до морів
До зелених хвиль
В гори піднімись
Не жалкуй зусиль
В лісі поблукай
В небо подивись
Там ти знайдеш рай
Що був на землі колись.

2007

Якщо ти розкриєш свої очі

М. Я.

(1)

Свіжий вітер віє степом
Повний місяць ходить небом
Ніч ступила ти зомліла
На моїх руках
Ах.

Приспів:

Якщо ти розкриєш свої очі
То побачиш як русалки одна одну в жарт лоскочуть
Але хай тебе то не лякає
Я з тобою і весь гай нам пісню заспіває
Побіжим купатись голі в річці
На воді засвітить місяць нам дві жовті свічки
Будем ми пірнати й шаленіти
А ті свічки на воді будуть весело тремтіти

(2)

Небо з краю вже палає
Пташки спів почали в гаю
Ти відкрила очі мила
Ми лише удвох
Ох.

Приснів:

Якщо ти заплющиш свої очі
Ти почуєш що світанок тобі в вушко нашепоче
Але хай недовго він мудрує
Бо світанок хлопець і до нього я ревную
Побіжим росистою травною
І знеможені впадемо в жито із тобою
Будем ми у житі тім лежати
А в росі на колосках рожеве сонечко вставати

2008

Сузір'я кохання

Дарині і Лоренцо

Життя прожити — не поле перейти
Але кохання треба зберегти
Через щасливі дні й часи буремні
Його оберігайте пильно й ревно.

Приспів:

І пристрасть на зорі світанку
Й кохання цілий день із ранку
Й любов велику в надвечір'я
Складете ви в одне сузір'я

Прекрасно так усе життя кохати
Й до себе почуття це відчувати
Час вихром змін у світі все торкає
Хай лиш любов він вашу не чіпає

Приспів:

І пристрасть на зорі світанку
Й кохання цілий день із ранку
Й любов велику в надвечір'я
Складете ви в одне сузір'я

Найперша зірка — то терпіння
А друга зірка — розуміння
Ще чесність, доброта і щирість
Й зірки дітей як Божа милість.

2013

Примітки

Геменіди

Геменіди (від лат. лат. Gemini — сузір'я Близнюків) – один із найяскравіших метеорних потоків (зоряних дощів) в широтах України. На кримському узбережжі його можна спостерігати неозброєним оком у першій половині грудня.

Похорони Гала

Гала (Галина Дьяконова), дружина, модель і муза іспанського художника Сальвадора Далі, померла в 1982 році у місті Порт Льїгат, заповівши поховати її у Пуболі. На той час ще діяв старовинний закон часів чумних епідемій про заборону вивезення трупів, тож Далі довелось посадити тіло коханої на заднє сидіння свого «Кадилаку» і, ризикуючи тюремним ув'язненням, перевезти у інше місто ніби живу.

Після смерті дружини Далі творив усе менше, став дратівливим і відстороненим, подовгу сидів нерухомо у кріслі, дивлячись в одну точку, впав у глибоку депресію, страждав від хвороби Паркінсона, пережив пожежу у власному будинку, був паралізований і помер у 1989 році від серцевого нападу.

Ліцейський стіл

На одній із парт ліцею у Дніпропетровську, де я навчався разом з Ігорем Палагутою, ще донедавна можа було побачити малюнок коня і прочитати

різноманітні написи, що мали стосунок до наших однокласників.

Ажур

Цей невигадливий вірш (практично – прозовий запис у щоденнику) для мене цінний своєю історичністю. Все так і було: маючи сумний настрій на свій день народження у 2009 році, я сів у перший-ліпший автомобіль і поїхав одеською трасою. Зійшов в Умані, купив газету «Ажур» із місцевими оголошеннями, замовив вечерю у невеликому ресторанчику, неквапно поглинав страву вприкуску з читанням, записав у блокноті вірш. Близько року тому я випадково знайшов у шкіряній папці з тисненням «Олімпіада – 1980» ту саму газету із обведеним оголошенням про продаж картини «Ленін на трибуні».

Діабаз

Якось подруга мого дитинства Ольга Соколянська розповіла мені сон: вона сидить у вагоні із прозорим дахом, лунає вибух, і поїзд іде під воду. Люди довкола хвилюються, але поводять себе досить дисципліновано і чекають на допомогу. Уві сні Оля раптово усвідомлює, що всі люди у вагоні вже померли, але не знають цього.

Діабаз – вулканічна гірська порода темно-сірого, чорного або бурого кобору. Використовувалась для зведення Воронцовського палацу в Алупці.

Понт – історична область на північно-східному узбережжі Чорного моря.

На могилі Івана Манжури

Іван Манжура (1851 - 1893) – український поет, етнограф і фольклорист. Похований як невідома особа на Севастопольському цвинтарі Катеринослава (нині – Севастопольський парк у Дніпропетровську), де йому встановлений пам'ятник-кенотаф.

Іван Манжура мандрував босоніж, спілкувався із людьми, збирав народні пісні, перекази і легенди, складав вірші. Багато творів і зібраних Манжурою фольклорних матеріалів досі залишаються в неопрацьованих архівних рукописах.

ЗМІСТ

До читачів живих і ще не народжених..	3
ПІСКИ	5
Піски Афганістану.....	7
Перехід.....	8
Спогад про літо.....	9
Я дуже хотів щоб почав лити дощ.....	10
Пісок як зорі, море як вино	11
Геменіди.....	12
Похорони Гали.....	13
ДЕРЕВА, ЛЮДИ І ТВАРИНИ.....	15
Поле і Кінь	17
Дерево і людина.....	18
Селянин плака з поросятка свиню.....	19
Один мій друг.....	20
Стів і Стів.....	21
Бадді і Сурма.....	22
Ліцейський стіл	23
Любов життя діти гроші	24
Старі шахісти у парку.....	25
Розмова підслухана у поїзді.....	26
СЛІД ВІД ЧАШКИ З КАВОЮ.....	27
Ностальгія за тим чого не було	29
Два дні.....	30
Швейцарське каміння.....	31
Юкатан.....	32

Безжурно-веселий	33
Ажур	34
Із циклу “В цю мить”	35
Із циклу “В цю мить” (II)	36
Із циклу “В цю мить” (III)	37
Слід від чашки з кавою	38

ВЕСНА БІЛЯ ВОЛОДИМИРСЬКОГО

СОБОРУ	39
Весна біля Володимирського собору	41
Літо	43
Осінь у Скнилівському парку	44
Час-рибоптах	45
Все ближче до зими	46
День	47
Коли я дивлюсь на фіолетові квіти	49
Я лісом біг	50

БІБЛІОТЕЧНІ ДІВЧАТА

БІБЛІОТЕЧНІ ДІВЧАТА	51
Море і жінка	53
Небо у небі	54
Можеш робити все що захочеш	55
Три вірші про Інну	56
Бібліотечні дівчата	59
Солодка зрада	60
Інколи, як опадає листя	61
Вас любити усіх	62
Сум	63
Твої довгі ноги	64
Перше й останнє	65

ВІРШІ СЕВАСТОПОЛЬСЬКОГО

ПАРКУ	67
Вибух у метро	69
Я покинув ту звичку юнацьку і прикру і все ж.....	70
Смерть Артура.....	72
Розчарування	73
Що не діяла б ти – не втечеш покарання.....	74
Катання на каруселі.....	75
Старість	76
Не сумуй і не бійся нічого	77
Людство йде за водою	78
Пролетарський гімн	79
На могилі Івана Манжури.....	80
ЕЙФОРІЯ.....	81
Автостоп	83
Море і ми	84
Я ліг на землю і дивлюсь на небо	85
Велосипедні замальовки.....	86
Передчуття.....	87
Накрило на крилах.....	88
Волошкова ніч	89
Створення світу.....	90
Так якось гарно сонце світило.....	91
Вітербо	92
Ейфорія.....	94
ПІСНІ	95
Нас вже більше нічого не парить.....	97

Ігнатій Лойола.....	99
Перстенюк.....	101
Чорна смуга, біла смуга.....	102
Мотиваційна пісня.....	103
Емігрант.....	105
Горпина.....	107
Зранку встаю до сонця.....	108
Якщо ти відкриєш свої очі.....	110
Сузір'я кохання	112
Примітки.....	113

